

Tweemaal Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Tweemaal Arendsoog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1963

© P. Nowee, 1963

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1027 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1141 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1087 7 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. SHIPSTON KRIJGT HOOG BEZOEK

Maanden later, toen de rust allang was weergekeerd in het district Last Bulford, beweerden velen, dat ze 'altijd wel geweten hadden, dat er iets niet klopte'... Er waren zelfs een paar cowboys, die bij hoog en bij laag volhielden, dat ze het hadden voelen aankomen! De onbetwiste kampioen onder deze 'achteraf-profeten' – zoals sheriff Carling ze spottend noemde – was de oude Jim Mallow. De overige bezoekers van 'Mike's saloon' raakten al gewend aan zijn sterke verhalen. Mensen wennen nu eenmaal heel snel aan dagelijks terugkerende gebeurtenissen, en hoe gauw wordt de regelmaat van werken, eten en slapen niet tot een sleur? Zo ging het dus ook met het 'verteluurkje' van oude Jim. Ach, de mensen luisterden eigenlijk niet eens meer naar hem. Ze lieten hem praten en deden alsof ze aandachtige toehoorders waren. Per slot van zake moet je een oude man een van de weinige prettige dingen in zijn leven niet ontnemen, vonden ze. Ze knikten eens, trokken verbaasd de wenkbrauwen op of mompelden 'hoe is het mogelijk', maar intussen verloren ze hun glaasje geen moment uit het oog en vroegen zich af wanneer ze nou eindelijk eens poker-aas zouden gooien. Jim Mallow had echter drommels goed in de gaten, dat de mannen in de saloon maar met een half oor luisterden. Dit vergalde het plezier wel eens, dat hij had in het vertellen van zijn fantastische verhalen. Daar stond echter tegenover, dat hij zijn hart kon ophalen als de een of andere vreemdeling het ongeluk had om 'Mike's saloon' binnen te stappen op een moment, dat oude Jim er ook was... Dan hielp er geen moedertjelif aan en móést hij luisteren naar de oude man, die er intussen wel voor zorgde, dat de bodem van de glaasjes nooit lang zichtbaar bleef!

Zo was het ook deze avond.

„Mike! Breng hier nog twee whisky,” riep Jim, terwijl hij zijn benen op een stoel legde. En tot de vreemdeling tegenover hem ging hij verder: „Je weet dus helemaal niet wat hier een paar maanden geleden is

gebeurd? Je weet niet waarom Shipston en het district Last Bulford wekenlang in het nieuws waren?”

De vreemdeling schudde het hoofd. Hij wist waarschijnlijk niet eens dat het stadje, waar hij zich op dit ogenblik bevond, Shipston heette!

„Nou, luister dan,” zei Jim. „Ik zal het je haarfijn vertellen...” Hij wipte zijn glas achterover en veegde in gedachten met de rug van zijn hand langs de lippen. „Het begon allemaal op een prachtige lenteavond...”

Misschien kunnen we nu beter de gebeurtenissen zelf aan het woord laten, want als we Jim zijn gang laten gaan, klopt er zes bladzijden verder niets meer van zijn verhaal! Tot nu toe heeft hij tenminste nog de waarheid verteld en laten we hem daarom maar onderbreken voor zijn fantasie de werkelijkheid gaat verdraaien...

Het begon inderdaad op een prachtige lenteavond. De dag was vol beloften geweest van een heerlijke zomer. Het jonge vee, het gras dat al meer kleur kreeg, de takken van de bomen en struiken, die vol opengebarsten knoppen zaten: het waren allemaal voorboden van de naderende zomer. Ook deze dag had de sneeuwgrens zich weer enige meters naar de toppen van de bergen teruggetrokken en de beken, die het smeltwater nauwelijks konden verwerken, joegen als kolkende riviertjes door de vallei. Op vele plaatsen hing de sluier van een waterval langs de hellingen.

De zon was reeds vroeg achter de westelijke horizon verdwenen. Over een uur zou men geen hand voor ogen meer kunnen zien. De twee ruiters, die Shipston uit het zuiden naderden, spoorden hun paarden aan. In de verte knipoogden de verlichte vensters van het stadje uitnodigend.

Toen zij Shipston tot op enige honderden meters waren genaderd, hield een van de ruiters zijn rijdier in. Zijn metgezel, een Indiaan, volgde zijn voorbeeld en trok de teugels strak. „Waarom houdt je halt?” wilde hij weten.

De ander gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij leunde voorover op de zadelknop en liet zijn ogen langs de huizen glijden. „Van het volgende half uur hangt alles af...” zei hij dan, meer tegen zichzelf dan tegen de Indiaan.

Deze trok de wenkbrauwen op. „Je bent toch niet bang, hoop ik?” vroeg hij schamper.

De blik uit de ogen van de cowboy zei meer dan woorden hadden kunnen doen. „Wat is dat: bang? Heb jij ooit iemand of iets meegeemaakt, waarvoor Nat Lenton bang is?”

De Indiaan haalde de schouders op. „Dat weet ik intussen wel,” snoof hij. „Laten we nu maar verder rijden.”

„O.K.,” antwoordde Nat, terwijl hij rechtop ging zitten en zijn paard de sporen gaf. „Denk er onder het rijden maar aan, dat we morgenochtend óf op rozen óf achter de tralies zitten...!”

„Zanik niet,” snauwde de Indiaan, „Let op mijn woorden: als je de naam ‘Arendsoog’ noemt, ligt iedereen aan je voeten... en de rest gaat van een leien dakje!”

„Zorg jij er nou maar voor, dat die naam op het juiste moment genoemd wordt en laat ‘de rest’, zoals jij het noemt, aan mij over,” antwoordde Nat uit de hoogte.

„Jawel... Arendsoog!” grijnsde de Indiaan, gemaakt onderdanig.

Stapvoets reden zij de hoofdstraat van Shipston in. Er heerste een vrede rust in het stadje, dat een paar uur tevoren nog had gegonsd van bedrijvigheid. Alleen de oude Jim Mallow wist, zoals gewoonlijk, niet van ophouden en uit zijn zadelmakerij, die al sinds mensenheugenis in hetzelfde huis gevestigd was, klonk een regelmatig geklop. Jims oude maar gevoelige vingers betastten het stuk leer, dat hij onderhanden had. Hij bromde tevreden in zichzelf. De dikke, stugge koeiehuid was al heel wat soepeler geworden. Jim legde zijn gereedschap neer en kwam moeizaam overeind van het krukje, dat in de loop van vele jaren zeker een centimeter uitgesleten was. Hij knoopte het leren voorschoot

los en hing het aan de spijker naast de deur. Het was tijd om een borreltje te gaan halen. Jim had geen uurwerk of zandloper nodig om dit te weten; zijn keel waarschuwde hem elke avond stipt op hetzelfde uur! Hij blies de lamp uit en zocht in het donker de weg naar de deur.

De twee ruiters reden juist langs de zadelmakerij, toen Jim de deur achter zich dicht trok.

„Goedenavond,” groette Nat. „Is er in dit stadje een goed hotelletje?”

De Indiaan stootte zijn vriend aan. „Stommeling!” siste hij. „Wat wilde je zeggen als hij ons een ander hotel aanwijst dan wij op het oog hebben?”

„Zover ik weet is er maar één in Shipston,” fluisterde Nat terug. „We moeten zo gewoon mogelijk doen om geen argwaan te wekken...” Hij zweeg omdat de oude man naderbij kwam.

„Mmm,” beantwoordde Jim de groet van de cowboy. „Shipston heeft maar één hotel,” ging hij verder tot geruststelling van de Indiaan. „Mike heeft boven zijn saloon een paar kamers...”

„Wíé heeft een paar kamers?” vroeg Nat naar de bekende weg. „Mike! Dat is de eigenaar van de saloon. Ik was juist van plan om er een borreltje te gaan drinken, dus kunnen jullie wel zover met mij meerijden of lopen,” babbelde de oude man.

Voor de tweede maal stootte de Indiaan Nat aan. „Let op!” fluisterde hij achter zijn hand. En tot Jim ging hij verder: „Zeg, het is toch wel een behoorlijk hotel, hè. Niet zo'n vieze tent, waar je 's morgens wakker wordt van de jeuk. Mijn vriend Arendsoog en ik slapen dan nog liever in de open lucht.”

„Oh nee, hoor, maak je maar geen zorgen,” nam Jim het voor Mike's hotel op. „Er is geen huis in Shipston, waar het zo netjes...” Plotseling zweeg hij en bleef midden op straat staan. „Wat zei je...? Arendsoog...!? Arendsoog en... en... Witte Veder...! Maar... hoe... wat...” Hij kon van opwinding niet uit zijn woorden komen.

„Succes!” fluisterde de Indiaan. „Binnen het kwartier weet heel Shipston het...”

„Je hoeft er niet van te schrikken,” zei Nat tegen de oude man. Hij trok zijn vriendelijkste gezicht. „We zijn geen boosdoeners!”

„Oh no sir. Wie zou u niet kennen. Ik... wij... Mike zal het een hele eer vinden, dat hij u als gast...”

„Sstt!” onderbrak Nat hem. „Niet iedereen hoeft te weten wie we zijn. Het is helemaal niet zo prettig om door iedereen te worden aangegaapt.”

„Natuurlijk, sir. Ik begrijp het,” antwoordde Jim. Hij had plotseling haast gekregen en kon zijn voeten niet meer op dezelfde plaats houden. „Laten we nu gaan.”

Terwijl de oude man, zo snel als zijn versleten benen hem dragen konden, door de hoofdstraat liep, volgden Nat en de Indiaan op enige afstand.

„Het gaat prachtig!” zei Nat zachtjes. „Die ouwe popelt om het grote nieuws verder te vertellen!”

Een kwartiertje later bevonden de twee mannen zich in hun kamer op de eerste verdieping van Mike's hotel. De paarden hadden een onderdak gevonden in de stalhouderij, die schuin tegenover de saloon gevestigd was. De Indiaan gooidde de ramen open, die uitzicht gaven op de hoofdstraat, en Nat probeerde een van de bedden. Het was een oud leddikant, dat bij de geringste aanraking kraakte en piepte alsof het ieder moment in elkaar kon storten.

„Dat wordt oppassen vannacht,” zei Nat somber. „Als we middenin de nacht zoveel lawaai maken, staat het hele hotel op zijn kop!”

Hij liep naar de tafel en trok een streep in de dikke laag stof, die dit meubelstuk bedekte. „Er is geen huis in Shipston, waar het zo netjes is, zei die ouwe,” grijnsde hij. „Ik ben bang, dat Shipston dan wel een van de vuilste stadjes in Kansas is!”

De Indiaan scheen zijn woorden niet te horen. Hij boog zich uit het venster en tuurde langs de gevel van het gebouw, dat aan het hotelletje grensde. „Is dat die Bank?”

Nat knikte. „Ik heb je gewaarschuwd, dat het een gevaarlijke klauterpartij zou worden. Je moet door dit raam naar buiten. Als ik je help, haal je de rand van het dak wel. De rest is kinderspel, als... de inlichtingen, die ik gekregen heb, tenminste goed zijn. Je weet, dat ik de tip voor deze... eh... dit bezoek aan de Bank van Lackwood heb gekregen. En al heeft Lackwood zelf het ‘karweitje’ niet aangedurfd, dat wil nog niet zeggen, dat zijn inlichtingen onbetrouwbaar zijn! Maar kom, we moeten onze neus beneden nog even laten zien. Ongetwijfeld zit de saloon vol kerels, die allemaal hopen een glimp van de onoverwinnelijke Arendsoog en zijn vriend Witte Veder op te vangen. Ze moesten eens weten...!” Hij gooide zijn hoed op het bed en wenkte de Indiaan. „Maak je klaar voor de vuurproef,” grinnikte hij. „En denk eraan: laat je niet uitdagen tot de een of andere stunt...”

Nat was er niet ver naast geweest. Mike had in lange tijd niet zoveel mensen tegelijk in zijn saloon gehad! Toen de cowboy, gevolgd door de Indiaan, de trap afkwam, viel er een doodse stilte. Nat deed of hij de bewonderende en nieuwsgierige blikken niet zag en liep tussen de tafeltjes door naar de bar. Onmiddellijk schoven een paar mannen op en maakten plaats voor de twee vrienden.

Mike, achter de bar, boog als een knipmes. Hij glom van genoeg en haastte zich om met een doek het stukje van de bar, waar Nat tegenaan leunde, droog te maken. „Wat zal het zijn Mister A...”

„Stanhope!” corrigeerde Nat hem. „Twee dubbele whisky.” Terwijl Mike de glazen vol schonk, keek de cowboy over zijn schouder naar de zwijgende mannen. „Is het hier altijd zo stil?” vroeg hij schamper.

„Oh nee sir,” antwoordde Mike. „Het is hier meestal wel gezellig, maar...”

„Geef ze allemaal iets te drinken van mij,” viel Nat hem in de rede, op een toon of hij dagelijks rondjes voor de hele zaak weggaf.

„Jullie hebben iets tegoed van Mister Stanhope!” riep Mike, veel harder dan nodig was. Als hij gefluisterd had, zou iedereen hem waar-

schijnlijk ook verstaan hebben! Toch braken zijn woorden het ijs. Terwijl de barkeeper rondging met de fles, kwamen de tongen los. Nat en de Indiaan werden aan alle kanten aangestoten en moesten wel twintig keer het glas heffen!

Toen Mike weer terug was op zijn plaats achter de bar, schoof Nat zijn glas nogmaals toe. „Je zaak is goed vol, hè,” begon hij een praatje.

Mike knikte. „We krijgen in Shipston ook niet elke dag bezoek van Arendsoog en Witte Veder,” zei hij vleiend.

Nat deed alsof hij het niet hoorde. „Is je hotel ook zo goed bezet?” vroeg hij langs zijn neus weg.

„Ach, soms heb ik wekenlang niet één gast en dan weer zijn alle kamers in gebruik. Gisteren had ik bijvoorbeeld niemand en vandaag bent u er met uw vriend. Verder zijn de twee grote kamers aan het einde van de gang bezet door die drie heren daar.”

Nat keek naar het tafeltje dat Mike aanwees. „Wie zijn dat?” vroeg hij achteloos.

Mike haalde de schouders op. „Ik weet het niet precies. De kerel die met zijn rug tegen de muur zit, is de baas. Als de geruchten waar zijn, bulkt hij van het geld. Die andere twee begeleiden hem op zijn reis. Ik geloof, dat ze hier in Shipston kwamen praten over de vestiging van een pleisterplaats voor een nieuwe postkoetsverbinding. Maar nogmaals: ik heb het allemaal maar van horen zeggen.”

Nat keek nog eens om. Het was toch maar goed, dat hij Mike even had uitgehoord! Hij wist nu tenminste, dat de kamer naast de zijne ook bewoond was en dat betekende, dat de Indiaan en hij deze nacht volkomen geruisloos te werk zouden moeten gaan!

2. VRAAGTEKENS

Shipston sliep. Een van de laatste bezoekers van ‘Mike’s saloon’, die na sluitingstijd meer dan een half uur op de drempel van een shop aan de overkant had zitten zingen, herinnerde zich ineens, dat hij ‘ergens’ een

bed had en verdween tussen de huizen. Zijn dronkemansliedjes klonken van steeds verder weg. Toen was het stil.

De Indiaan stond op van de stoel, die hij bij het venster had gezet, en stootte Nat aan. De cowboy schrok wakker uit een hazenslaapje. „Het wordt straks al vroeg licht,” fluisterde de Indiaan, „en ik weet niet hoeveel tijd ik ervoor nodig heb om de kluis te kraken als dat nodig is...”

Nat kwam voorzichtig overeind. Hij kon echter toch niet voorkomen, dat het bed kraakte als een huifkar, die in vijftientig jaar niet gesmeerd is! Enkele tientallen seconden stonden de twee mannen met ingehouden adem in het midden van het vertrek... Het bleef echter doodstil. Nat zuchtte diep en veegde met de rug van zijn rechterhand over zijn voorhoofd. „Laten we alsjeblieft kalm aan doen en elkaar niet opjagen, want anders loopt er gegarandeerd iets fout!” Hij draaide een sigaret, stak hem aan, nam twee of drie trekjes en gooide hem dan op de grond, waar hij hem met de hak van zijn schoen uittrapte. „Ben jij klaar?” vroeg hij dan.

De Indiaan knikte. „Al een uur! Ik dacht, dat die kerel aan de overkant nooit weg zou gaan.”

„Geduld is een schone zaak,” zei Nat wijsgerig. Hij liep een keer om de Indiaan heen. „Heb je niets bij je, dat je kunt verliezen of dat kan gaan rammelen?”

De Indiaan liet zijn handen langs zijn kleren glijden en schoof zijn mes iets meer naar voren.

„Goed!” mompelde Nat tevreden. „Daar gaan we dan...! Klim jij eerst maar op de vensterbank.”

In de kamer naast die van Nat en de Indiaan drukte een man zijn oor tegen de muur. Het was de vreemdeling, van wie Mike gezegd had, dat hij bulkte van het geld. Hij zat op zijn hurken naast de grote legkast en tastte met zijn vingers de wand af, op zoek naar een kier, die hem een blik in de andere kamer zou gunnen. Mike's hotel zat echter steviger in elkaar dan men op het eerste gezicht zou zeggen en dus moest de

vreemdeling zich tevreden stellen met de geluiden, die uit het andere vertrek klonken.

„Ik heb er vijftig dollar voor over om te weten wat je in je schild voert, Mister Arendsoog!” bromde hij in zichzelf. Hij grinnikte zacht. „Mister Arendsoog! Om je dood te lachen! En heel Shipston tippelt erin... Ze zijn in staat om hem en die Indiaan morgen een bloemenhulde te brengen... Ha ha... Nee vadertje, als jij Arendsoog bent, dan ben ik mijn eigen grootvader!” Hij zweeg plotseling en kwam langzaam overeind. Een zacht schurend geluid drong tot hem door... Maar wat was dat vreemd! Het geluid kwam niet uit het andere vertrek! Nogmaals luisterde de man aandachtig.

Toen begreep hij, dat er iemand over het dak van het hotel sloop. Heel even had hij de neiging om het raam van zijn kamer, aan de achterzijde van het hotel, te openen en te kijken wat er aan de hand was. „Nee Lawton,” mompelde hij toen, „stoor ze niet. Laat de heren hun gang maar gaan.” Voorzichtig sloop hij naar een stoel en ging zitten. Het was nu weer doodstil en slechts af en toe klonk een onderdrukt hoesten uit het andere vertrek. Lawton concludeerde, dat slechts één van de twee mannen het dak op was gegaan.

Er ging een kwartier voorbij... een half uur... drie kwartier... Lawton doezelde net weg, toen er weer leven in de brouwerij kwam! Weer klonk het zachte geschuifel op het dak en daarna een gedempt gefluit. Lawton had zijn oude plaats, naast de legkast, weer ingenomen en kroop bijna in de muur om toch vooral geen woord te missen van hetgeen gezegd werd.

„Het was een zacht gekookt eitje!” hoorde hij een enthousiaste stem. „Sst!” siste de ander waarschuwend en het gesprek werd nu op zo zachte toon voortgezet, dat Lawton er met de beste wil van de wereld geen woord meer van kon verstaan.

„Ik heb het gevoel of je uren weggeweest bent,” zei Nat, terwijl hij een zucht van verlichting slaakte.

„Naar mijn gevoel ging het juist bijzonder vlot,” antwoordde de Indi-

aan. Lackwood heeft ons een goede tip en goede inlichtingen gegeven, Nat! Het klopte allemaal als een bus: de bankier en zijn vrouw slapen inderdaad in de kamer aan de achterkant op de eerste verdieping. Ik kon van het dak zonder veel moeite op de balustrade van het balkon aan de voorkant stappen. Ik had er vervolgens maar een paar minuten voor nodig om de deuren open te krijgen. De meeste hoofdbreken bezorgde de trap me. Dat ding kraakte bij elke stap die ik zette! Ik ben tenslotte maar langs de spijlen van de leuning omlaag geklommen..."

„Je hebt toch geen sporen achtergelaten, hè?” onderbrak Nat hem gejaagd.

„Dacht je dat ik op mijn achterhoofd gevallen was!? Er is zelfs geen splintertje van de balkondeur afgesprongen,” antwoordde de Indiaan zelfverzekerd. „Maar laat me nu even verder vertellen. Toen ik beneden was, schrok ik me dood. Er brandde licht in de kantoorruimte! Ik heb zeker tien minuten achter de deur staan luisteren, maar het was zo stil binnen dat ik het erop waagde. Het vertrek was leeg, maar op de tafel naast het loket stond een lamp, die niet gedoofd was. Misschien laat de bankier uit veiligheidsoverwegingen altijd een lamp branden 's avonds.”

„Dat zou Lackwood geweten hebben,” viel Nat hem in de rede. „Brandde die lamp hoog of laag?”

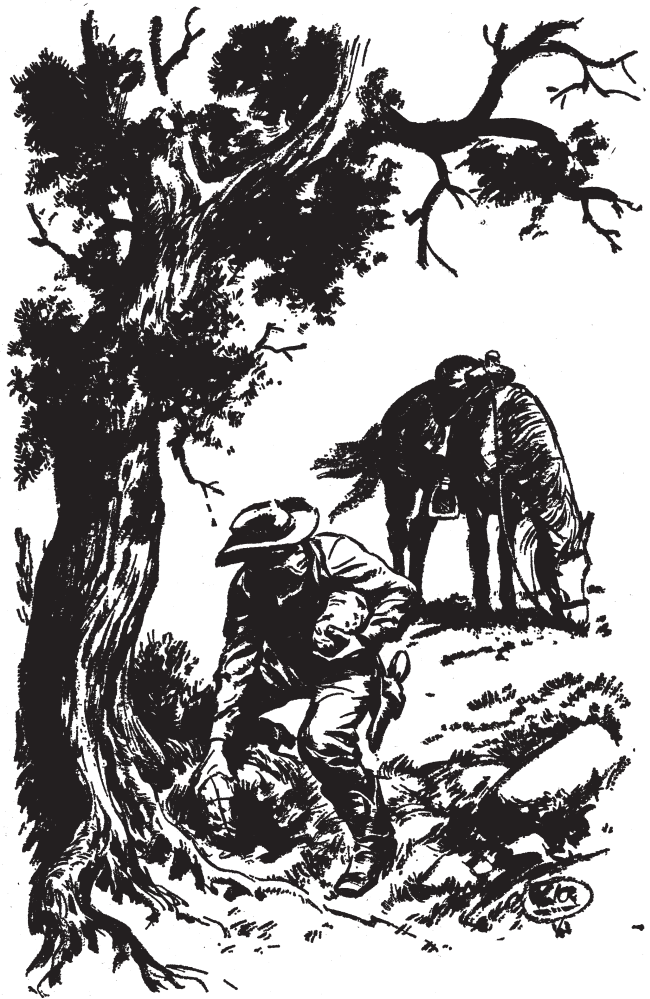
„Laag! Het was maar een heel zwak pitje. Misschien heeft de bankier de pit omlaag gedraaid en verondersteld, dat de vlam wel zou doven.”

„Best mogelijk.”

„In elk geval had ik licht bij de hand en dat maakte het werken heel wat gemakkelijker. Ik zal het kort maken: de kluis heb ik moeten forceren, want het slot wilde niet wat ik wilde... Het resultaat zie je hier!”

Nats trillende vingers probeerden de touwtjes los te peuteren, waarmee de twee zakjes, die de Indiaan had meegebracht, waren dichtgebonden.

„Laat mij het maar doen,” zei de Indiaan, terwijl er iets van minachting in zijn stem klonk.

Weinige ogenblikken later graaiden Nats vingers in een van de zakjes. Hij liep naar het raam en opende zijn hand... De stralen van de maan sprongen terug van het edele metaal, dat op de palm van zijn hand lag!

„Goud...!” fluisterde Nat hijgend. „Goud!!!” In zijn ogen glom de hebzucht. Dezelfde hebzucht, die zoveel goudzoekers tijdens de beruchte ‘Goldrush’ ten gronde had gericht.

De Indiaan sprak geen woord, maar hield het zakje uitnodigend open. Het leek wel of het Nat moeite kostte om, althans tijdelijk, afstand te doen van het kostbare metaal, dat brandde in zijn hand. De Indiaan nam zijn vriend eens op. Misschien was het beter als ze er nu maar meteen vandoor gingen? Nat wilde er echter niet van weten. Hij had het goud terug laten glijden in het zakje en voelde zich nu kennelijk opgelucht. Het vreemde gevoel van macht, dat hem enige ogenblikken bevangen had, verdween en hij kon weer nuchter denken.

„Nee Matuna,” zei hij zacht. „Als we ervandoor gaan, komen we niet ver. Shipston heeft een telegraafkantoor en dat betekent, dat het voor de sheriff niet moeilijk is om zijn collega’s in de verre omtrek te waarschuwen en ons signalement door te geven. Daar komt nog bij, dat onze paarden in de stalhouderij staan. Het lukt ons nooit om die zonder lawaai te maken buiten te krijgen... Nee, we blijven hier en spelen het spelletje uit.”

Matuna, de Indiaan, moest toegeven, dat Nat gelijk had. Hij pakte de zakjes met goud van de tafel en verborg ze onder een matras. „Laten we dan in elk geval proberen om nog een klein beetje te slapen,” werd hij praktisch.

Vijf minuten later klonk nog slechts de zware ademhaling van de twee mannen door het vertrek.

Lawton kwam moeizaam overeind. Enige ogenblikken bleef hij in gedachten verzonken naast het bed staan. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. „Ik geloof, dat ik jullie heel goed zal kunnen gebruiken,

jongens,” mompelde hij. En alsof hij zichzelf wilde overtuigen knikte hij heftig. Toen stapte ook Lawton in bed en viel bijna onmiddellijk in slaap. In de droom, die hij die nacht had, grinnikte Lawton meermalen en zelfs lachte hij een keer hardop...

Shipston stond volkomen op zijn kop de volgende morgen! Om ongeveer half negen had de bankier de diefstal ontdekt en nauwelijks een kwartier later hadden bijna alle inwoners van het stadje zich voor de Bank verzameld. De hoofdstraat zag werkelijk zwart van de mensen.

Nat en de Indiaan keken verbaasd uit het raam van hun hotelkamer. „Je begrijpt niet waar ze vandaan komen,” zei Nat. „Als je die verzameling huizen ziet, zou je niet willen geloven, dat er zoveel mensen wonen.” Hij liep naar de tafel en pakte zijn koppel. „Kom Matuna,” ging hij dan verder, terwijl hij hem omgespte, „we gaan beneden een kijkje nemen.”

Mike gunde hun niet eens de tijd om vragen te stellen! Toen de twee vrienden halverwege de trap waren, kwam hij ze reeds tegemoet.

„Hebt u het al gehoord?”

„Wat gehoord?”

„Van die inbraak!” Mike struikelde bijna over zijn woorden. „Op de een of andere geheimzinnige manier zijn inbrekers erin geslaagd de Bank binnen te dringen. Zonder een spoor achter te laten zijn ze verdwenen... mèt twee zakjes ongemunt goud...”

Nat speelde zijn rol uitstekend en floot verbaasd. „Dat is niet mis! Hoe zijn de inbrekers binnengekomen?”

„Dat is juist zo vreemd. Alle deuren en ramen, zowel boven als beneden, waren gesloten,” haastte Mike zich. „Carling denkt...”

„Wie is Carling?” Nat vuurde zijn vragen af alsof hij met een kruisverhoor bezig was.

„Carling is onze sheriff. Hij denkt, dat de dieven zich hebben laten insluiten.”

Nat stond enige ogenblikken in gedachten. Dan keek hij Matuna

aan en knipoogde. „Zullen wij eens gaan kijken of we iets kunnen doen?”

De Indiaan knikte instemmend.

Mike holde reeds vooruit en wrong zich tussen de mensen door, die zich voor de saloon verdrongen. „Opzij! Opzij!” brulde hij. „Laat Arendsoog en Witte Veder erdoor!”

Er ging een hoeraatje op toen Nat en de Indiaan in de deuropening van de saloon verschenen. Nat glimlachte en zwaaide even met zijn hoed. Terwijl zij tussen de menigte door liepen, hoorde hij verschillende opmerkingen.

„Als die twee geen sporen vinden, kan de bankier alle hoop wel laten varen,” zei iemand. En een ander mompelde: „Carling krijgt wel de beste assistenten, die hij zich wensen kan!”

Toen de twee vrienden het kantoor van de Bank binnenstapten, viel er een doodse stilte.

„Carling, dit zijn Arendsoog en Witte Veder,” stelde Mike zijn gasten voor aan de sheriff.

Carling tikte aan zijn hoed. „Ik heb veel over u gehoord,” zei hij.

Het viel Nat op, dat de stem van de man vermoeid klonk. „U valt wel met uw neus in de boter. Raadsels zijn immers uw specialiteit, is het niet?”

„Al een spoor gevonden?” informeerde Nat zakelijk.

„Niets! Helemaal niets... Ik veronderstelde eerst, dat de ongewenste bezoekers zich hadden laten insluiten, maar zelfs dat kan ik niet aanneemelijk maken. Alle deuren en ramen zijn van binnen gesloten.”

In gedachten maakte Nat een compliment aan het adres van Matuna, die erin was geslaagd de balkondeuren zó achter zich dicht te doen, dat niemand in de gaten had, dat de inbreker door deze deur binnen was gekomen en weer was vertrokken. „En toch moet er een spoor zijn,” zei Nat plotseling. „Zelfs de meest geraffineerde inbreker laat sporen achter. Soms zijn ze echter zo klein, dat men ze niet opmerkt. Mijn vriend Witte Veder is een specialist in deze zaken...”

Wat denk je, Carling, kun je onze hulp gebruiken?”

Carling hapte onmiddellijk toe. „Graag! Een ruzie in een saloon of een flinke vechtpartij kan ik wel aan, maar hier sta ik voor raadsels,” bekende hij eerlijk. „Ik geef u graag de leiding van het onderzoek.”

„Hoho!” wierp Nat tegen. „In het district Dorwan in Arizona ben ik hulpsheriff, maar hier heb ik niets te vertellen. Als er arrestaties verricht moeten worden, moet jij dat toch doen.”

„Natuurlijk, natuurlijk!”

„Goed,” ging Nat verder. „We werken dus samen. Om te beginnen, Carling, moet je dat officiële ‘u’ maar eens laten varen. Ik ben de president niet,” deed hij joviaal. „En nu wilde ik eerst een paar inlichtingen hebben. Is het hele huis doorzocht?”

„Dat heb ik zelf gedaan.”

„Is er iemand bij geweest? Ik bedoel... eh... als we eventueel sporen vinden, moeten we toch weten van wie ze kunnen zijn.”

„Kenneth, de bankier, was erbij en ik geloof dat zijn vrouw ook meegelopen is naar boven.”

„Volgende punt: kun je erachter komen hoeveel en welke mensen Shipston vanmorgen hebben verlaten? Vannacht om een uur of één ging namelijk de laatste klant van Mike naar huis. We mogen niet aannemen, dat de inbraak vóór dat tijdstip is gepleegd, want het zou voor de daders een veel te groot risico zijn geweest, dat ze door een van Mike’s klanten konden worden betrapt. Dus: de inbraak is tussen één uur vannacht en – laten we zeggen – acht uur vanmorgen gepleegd!” Hij zweeg even en nam Carling tersluiks op.

De sheriff stak zijn bewondering voor Nats manier van logisch redeneren niet onder stoelen of banken. „We gaan verder,” vervolgde Nat. „De daders kunnen uit Shipston afkomstig zijn, maar ook van buiten de stad komen. In het eerste geval hebben we een paar honderd verdachten bij de hand, namelijk in Shipston. In het laatste geval echter zullen de daders proberen om zo snel mogelijk uit de buurt van de stad te komen. We zullen dus eerst ons onderzoek op de laatste groep moe-

ten richten en er intussen voor zorgen, dat niemand ongecontroleerd Shipston verlaat. Heb je iemand, die daarop kan toezien?”

„Wacht nou even,” zuchtte Carling. „Ik moet het even verwerken. Je stelt zoveel vragen... Eerst die laatste vraag van je. Ik heb een jonge deputy (hulpsheriff), die ervoor kan zorgen, dat niemand Shipston verlaat zonder gecontroleerd te zijn. Hank is eerlijk als goud en ondanks zijn jeugdige leeftijd heeft hij het respect van alle inwoners.”

„Uitstekend,” antwoordde Nat.

„Verder moest ik nagaan of, en welke mensen Shipston vanmorgen hebben verlaten, hè?”

„Ja.”

„Ik geloof, dat dat niet zo moeilijk is. Bijna de gehele bevolking staat voor de deur op nieuws te wachten. We maken hier niet vaak iets bijzonders mee,” voegde hij er verontschuldigend aan toe.

„Dat is dan een prachtige gelegenheid om het ze te vragen,” gaf Nat toe.

Carling ging naar buiten en trok de deur achter zich dicht. Het geroezemoes op straat verstomde en Nat en Matuna konden de woorden van de sheriff duidelijk verstaan. Toen hij vertelde, dat ‘Arendsoog en Witte Veder’ aangeboden hadden om de inbrekers op te sporen, ging er een gejuich op. Nat glimlachte zelfbewust.

Helaas had hij niet in de gaten, dat één man demonstratief niet deelnam aan het gejuich... Het was Lawton, die, toen hij het nieuws van de inbraak vernam, onmiddellijk begrepen had wie de werkelijke daders waren...! En evenals de afgelopen nacht mompelde hij: „Ja jongens, ik geloof dat ik jullie heel goed kan gebruiken...”

Toen Carling het bankgebouw weer binnenkwam, had hij alle gevraagde inlichtingen. „We hebben geluk, dat het nog zo vroeg in de morgen is,” vertelde hij. „De enige, die Shipston vanmorgen verlaten heeft, is Ben Topkins, de voorman van Johnson, wiens ranch ongeveer vijf mijl ten noorden van de stad ligt. Hij was gisteravond ook in ‘Mike’s saloon’. Het was nogal laat, toen hij wegging en omdat hij